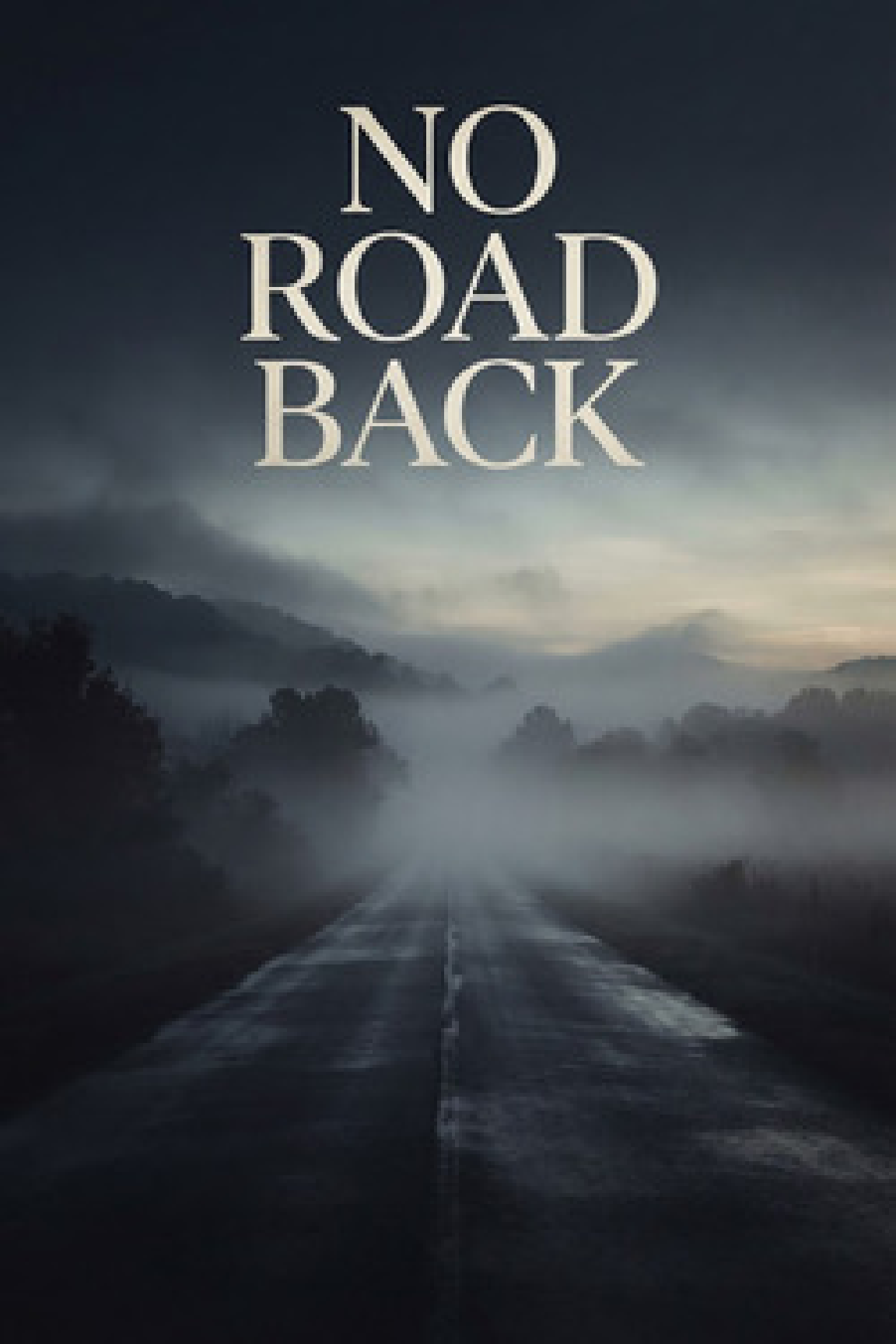

NO
ROAD
BACK

HLUTI II

ÞRÖSKULDUR 4

Engin leið til baka

Til eru ferðir sem hefjast með brottför.

Og aðrar sem hefjast með missi.

Þessi tilheyrir seinni flokknum.

Lengi trúði ég að heimkoman væri landfræðilegt mál.

Að yfirgefa stað.

Að fara yfir fjarlægð.

Að snúa aftur að upphafsstaðnum.

Það var einföld skilgreining.

Þægileg.

Líka röng.

Með árunum uppgötvaði ég að sumar heimkomur leiða á engan sýnilegan stað.

Því staðurinn sem stefnt er að er ekki lengur til.

Eða hefur aldrei verið til.

Eða við höfum breyst of mikið til að geta þekkt hann aftur.

Og samt stendur þörfin fyrir að snúa aftur eftir.

Hún er ein af dýpstu þrám manneskjunnar.

Við viljum snúa aftur til þess tíma þegar hlutirnir virtust einfaldari.

Skýrari.

Skipulegri.

Við viljum snúa aftur til fólksins sem við höfum misst.

Til glataðra tækifæra.

Til ákvarðana sem ekki voru teknar.

Til augnablikanna þegar lífið virtist enn opið fyrir öllum möguleikum.

En tíminn skilar engu.

Það er ekki hans starf.

Tíminn umbreytir.

Hann skilar aldrei neinu.

Það voru ár þegar ég elti ómögulegar heimkomur.

Ég gerði það án þess að taka eftir því.

Ég reyndi að endurheimta fyrri útgáfur af sjálfum mér.

Unga manninn.

Fagmanninn.

Soninn.

Manninn sem var sannfærður um að vita hvert hann væri að fara.

Hver tilraun endaði á sama hátt.

Með vonbrigðum.

Því sú manneskja var ekki lengur til.

Og það var rétt að svo væri.

Einn morgun skildi ég nokkuð sem breytti því hvernig ég horfði á fortíðina.

Ég vildi í raun ekki snúa til baka.

Ég vildi endurheimta tilfinningu.

Vissu.

Kunnugleika.

Útgáfu af heiminum þar sem spurningarnar virtust færri en svörin.

En lífið býður ekki upp á ferðalög í tíma.

Það býður aðeins upp á umbreytingar.

Það var þá sem ég fór að horfa á heimkomuna á annan hátt.

Ekki sem hreyfingu í átt að því sem ég hafði verið.

Heldur sem nálgun að því sem ég var orðinn.

Munurinn er gríðarlegur.

Þegar við reynum að snúa til baka, berjumst við gegn tímanum.

Þegar við sættum okkur við að halda áfram, byrjum við loksins að skilja hann.

Margir verja ævinni í að leita að heimili.

Þeir halda að það sé staður.

Borg.

Gata.

Þjóð.

Svo kemur dagurinn þegar þeir uppgötva að heimilið er ástand sálarinnar.

Og að engin landfræðileg hnit geta tryggt það.

Á ævi minni hef ég farið um mörg lönd.

Marga menningarheima.

Mörg tungumál.

Í hvert sinn skildi ég eitthvað eftir.

Í hvert sinn tók ég eitthvað annað með mér.

Án þess að taka eftir því var ég að verða lifandi safn reynslu.

Mósaík sett saman úr ólíkum stöðum.

Á vissum tímapunkti hætti ég að spyrja mig:

„Hvar á ég heima?“

Og fór að spyrja mig:

„Hvað ber ég með mér?“

Seinni spurningin var miklu gagnlegri.

Því það sem við tilheyrum breytist.

Landamærin breytast.

Kortin breytast.

Það sem við berum innra með okkur heldur hins vegar áfram að ferðast.

Ég man nokkrar nætur þegar tilfinningin um áttaleysi var sterkari en venjulega.

Nætur þegar allt virtist fjarlægt.

Fólkið.

Staðirnir.

Vissurnar.

Jafnvel ég sjálfur.

Á þeim stundum vaknaði elsta freistingin.

Að snúa til baka.

Að afturkalla.

Að færa í fyrra horf.

Að byrja aftur frá fyrri punkti.

En í hvert sinn sýndi veruleikinn mér sama sannleikann.

Það er enginn fyrri punktur til.

Aðeins núverandi punktur er til.

Og valið um hvað gera skuli við hann.

Með tímanum lærði ég að líta á fortíðina ekki sem áfangastað heldur sem bókasafn.

Stað til að heimsækja.

Ekki til að búa á.

Því sá sem lifir í fortíðinni hættir smám saman að búa í nútíðinni.

Og án nútíðar er engin framtíð til.

Fólkið sem ég hef elskað.

Borgirnar sem ég hef farið um.

Tækifærin sem ég hef misst.

Sigrarnir.

Ósigrarnir.

Allt hélt áfram að vera til.

En í annarri mynd.

Eins og blaðsíður sem þegar eru skrifaðar.

Til að endurlesa.

Ekki til að endurskrifa.

Það var frelsun.

Því ég hætti loksins að leita að því sem ekki var hægt að endurheimta.

Og fór að leggja orku í það sem enn var hægt að byggja.

Þótt þversagnakennt sé var það einmitt á því augnabliki sem fortíðin hætti að ofsækja mig.

Þegar ég hætti að fara með hana eins og áfangastað.

Eitthvað svipað gerðist með fólkið.

Margir höfðu horfið úr lífi mínu.

Sumir að eigin vali.

Aðrir af nauðsyn.

Enn aðrir vegna einfaldrar vinnu tímans.

Í fyrstu túlkaði ég þessar fjarvistir sem missi.

Svo skildi ég að sumar nærverur héldu áfram að vera til á ólíkan hátt.

Í lexíunum sem eftir voru skildar.

Í minningunum.

Í hegðuninni.

Í ákvörðununum sem héldu áfram að hafa áhrif á mig.

Þetta var líka heimkoma.

Ekki fólksins.

Merkingar þess.

Kannski felst þroskinn einmitt í þessu.

Að skilja að ekkert snýr aftur í upprunalegri mynd.

En næstum allt getur haldið áfram að lifa í nýrri mynd.

Að lokum hætti ég að leita að leiðinni til baka.

Því ég skildi nokkuð sem ekkert kort hafði nokkurn tíma sýnt.

Ég var ekki að snúa aftur neitt.

Ég var að koma.

Að koma til útgáfu af sjálfum mér sem byggð var úr öllum brottförunum, öllum missunum, öllum fundunum og öllum umbreytingunum.

Og það var þá sem þversögnin leystist.

Heimkoman sem ég hafði leitað að í mörg ár leiddi ekki til fortíðarinnar.

Hún leiddi til mín.

Þess vegna er hárrétt að tala um heimkomu frá engum stað.

Ekki vegna þess að enginn áfangastaður væri til.

Heldur vegna þess að áfangastaðurinn hafði ekkert heimilisfang.

Hann var staður án landafræði.

Án landamæra.

Án hnita.

Staður sem ég hafði farið um alla ævi án þess að þekkja hann.

Heimkoman frá engum stað.

Heimkoman til þess sem ég var orðinn.